

Kropspanik. Når man lader hænderne glide ned over sit torso, finder raslende skæl, over sit underliv og mærker fjer, tænder af ædle metaller, fødder af syrligt ler. Bæst. Med hale og dage der fortæres som smøg. Og alt din kærlighed smadres ned gennem halsen, ned i den cementerede viadukt, hvor den lyder som gurglende mudder, en autostrata af små stenskræd. Fortolkninger og fortærringer af landskabet, nej sproget, som; "hey, det her er vores skinnende spørgsmål". De sidder fast i heden og mosen, er uigenkendelige fra landskabets syngende masse, gespenster af så meget alkalisk jord, neon lyng, tung i svælget, poser af pus der falder ned i talen, som tøjet der rasler af de nye kroppe, på den gamle skinnende hede. Midnat, midnat, midnat i det kvalmende indre. Slangeånder og radioaktive skyer synker ned gennem det hjemsøgte hedeland. Her vandrer resterne af det Kapitale Liv; uspektakulært bortkastede ting. Skrot. Mephistopheles i budskadset, af skæl og fjer og tjære, mellem stråler af lys og de små sten. Nogen af stenene er formet som delfiner, og andre som et menneskeansigt. Andre igen har organiske filamentter eller åre af kvarts, der former sig som indfaldsveje, ind i andre tider, andre mulige verdner. Verdner for dem som har fjer og skæl, og som synger, synger. Gennem de blege koralrev, NED gennem slugterne med de syngende bæster. Nogen ting vil bare ikke rigtigt dø. Men hellere formere sig, folde sig ud i alt alt for meget tilblivelse, obskønt frembrud af liv. Væsner fra en fremtid hvor kun monstre kan leve. En forslugen økonomi af forviklede lemmer, kroppe der tumler gennem kroppe, over en hede af tjære og pus, aluminium og lys. En traumegrund. Inden i og udenfor, kroppene af skæl og fjer. Bliv andet! Bliv mange! Bliv molekylære! Syngende bæster på den alkaliske hede, syngende bæster ned gennem kroppen; vi var aldrig holocene. Nu, nu, midnat, ubeslutsomme sted. Slubrende carbon og nitrogen fixering, basis for hedens liv, hævnægning tjæresand under lyngen, telluriske spørgsmål. De kroppe - af bytte, af ran, syge kroppe, af pus og plyndringer, dødsskib. Syng os en morgen af lys, fjer og skæl.

Asbjørn Skou og Sif Itona Westerberg SYNG OS EN MORGEN AF LYS, FJER OG SKÆL

4. maj – 27. maj 2018

Om udstillingen

Udstillingen består af en serie af store tegninger hvori motiver af landskab og infrastruktur sammensmeltes med forskellige værens – og væsensformer. Herigennem dannes hybride billedlandskaber hvor afgrænsningerne mellem de enkelte motiver udviskes; for til tider at forsvinde i felter af mørke, og til tider at sammenfiltre sig til nye betydningsdannelse. I tegningernes landskab hænger en serie af relieffer udskåret i gasbeton; disse aktualiserer middelalderens fremstilling af den monstrøse og hybride krop, i grænselandet mellem menneske, plante og dyr, som fabulerende aktører fra på tværs af tiden.

Ordet Monster, udspringer af det latinske Monere: at Advare. Blandt mange andre ting er monstret en advarsel – ikke blot om hvad der kan ske, men også om hvad der allerede er sket og sker. Det monstrøse er et dialektisk chok-billed, en arkaisk kulturel aktør, der opererer i skellet mellem god- og ondartet andethed. Det bor i det hybride og ustabile, i grænselandet og yderzonerne. Monstret, med sin ekstreme krop, med alt dets groteske og sublime katastrofe; dets deformationer, og fremmedgjorthed; dets over- og underlegenhed. Monstret taler (gurgler, synger, brøler og hvisler) om kroppen som et sted for forviklinger; om sammenfletning mellem en indre og ydre ontologisk katastrofe, et ulykkessted. Men også en tilblivelsesgrund, en ny mytisk ursuppe. Som kulturel aktør, bliver monstret hvad det spiser; forvittringer og forvandlinger i grænselandet mellem dyr, menneske, plante og mineral, udenfor kategori og køn, i konstant metamorfose, som en legemliggjort andethed, frisættende og angstfuld. Det kommer i stigende grad tilbage til os nu - fra heden, skoven, grotten, havet og jorden; for at tale om det antropocæne. Denne tidsalder af massive menneskeskabte transformationer af planetære økosystemer og forbindelserne mellem mange-artsligt liv. Monstret taler (rumler, svupper, raller og klikker) både om symbiotiske vidundere og frygtindgydende trusler. Fra multifaceterede tilblivelser, hybride sam-eksistenser og økologiske forbindelser; til invasive arter, ondartede patogener, kemiske processer ude-af-kontrol og endegyldige udryddelser. Monstret har med sig en dobbelt betydning: på den ene side viser det os kimære forviklinger, et andet-end-menneskeligt liv; og på den anden side påpeger det hvordan vi moderne mennesker, i vores ubesindige forhold med mere-end-menneskeligt liv, selv bliver monstrøse.

Udstillingen tager udgangspunkt i monstret som arkaisk såvel som samtidig figur, og undersøger hvordan denne kan fungere som metafor for samtidige økologiske og identitetsbærende problemstillinger. Igennem to forskellige kunstneriske positioner aktiveres det monstrøse som billeddannelse til kritisk analyse, af hvordan det menneskelige og dets handlingsrum, er forviklet og flettet sammen, med andre kropslige hybrider, på tværs af ontologiske og artslige skæl.

Om kunstnerne

Asbjørn Skou er billedkunstner fra København. Han arbejder med tegning, tekst, installationer og objekter, for at iscenesætte og undersøge relationer mellem menneskelige og ikke-menneskelige agenser, og deres muligheder for produktion af kriser og kritik.

Han er uddannet fra Kunstakademiet i Bremen, Tyskland (2004-09). Han har tidligere udstillet på blandt andet; Overgaden Institut for samtidskunst (DK), Kunsthall NORD (DK), Kunsthall Trondheim (NO), Tranen (DK), Museum of Cycladic Art (GR) Vejle Kunst Museum (DK) m.fl.

www.asbjornskou.com

Sif Itona Westerberg er billedkunstner og bor og arbejder i København. Hun tog afgang fra Det Kongelige Danske Kunstakademi i 2014. Hun arbejder primært indenfor det skulpturelle felt, hvorfra hun undersøger, nye økologier, relationer og æstetikker i den Antropocæne epoke. Hun har blandt andet udstillet på Aros Triennalen; The Garden (DK), Skulptur Triennalen; Becoming Human (DK), Huset for Kunst og Design (DK), Asbæk Gallery (DK), Kunsthall Charlottenborg (DK), and Vejen Kunstmuseum (DK) m.fl.

www.sifitona.com

KNOP- OG KROPSKYDENDE

Det skræmmende og fascinerende ved monstre er sammenblandingerne. Det monstrøse består af ulige dele. Monstret overskrider grænserne mellem levende og døde, naturen og kulturen og det gamle og det nye. De holder sig ikke inden for rammerne, men overskrider og sammenblender alle mulige og umulige former i én overdimensioneret eller forvrænget figur.

De danner monster-montager. I Gilles Deleuze og Félix Guattaris berømte "Rhizom"-kapitel bliver rhizomet beskrevet som en samling af ulige former. De to franske filosoffer beskriver rhizomet med eksempler fra naturen, f.eks. ukrudtets vildtvoksende stængler og myrernes vidtrækkende ruter. Deres bedste billede handler om orkideer og hvepse. I Sydamerika findes orkideer, som tager form efter hvepse. Orkideen udvikler blade med hvepsens fimrehår og farvemønster for at tiltrække hvepsehanner. Den behårede orkide bliver hvepseagtig, og hvepsen bliver til gengæld orkideagtig, når den spreder orkideens pollen. Planteorganismer og dyreorganismer de- og reterritorialisere sig, skriver Deleuze og Guattari, og deres pointe er, at disse tilblivelser eller bliven-til-en-anden foregår hele tiden i naturen og kulturen. Mennesker, dyr, planter, fiktive figurer m.fl. indretter sig og indfletter sig hele tiden i hinanden. Vi har ingen fast form, men er uafbrudt i færd med at blive til nogen eller noget andet. Dyr blander sig med planter, og mennesker blander sig med dyr, planter, ting, medicin, kunst m.m. Der findes egentlig ikke mennesker, kun uafbrudte menneskeliggørelser eller mennesketilblivelser. Mini-monstrøse orkideer hvepser, hvepsebliver eller hvepsegør sig, ligesom mennesker konstant omformer sig i de andre og det andet.

De gamle og moderne monstre er en radikal udgave af disse sammenblandinger. Monstret er en overskridelsesfigur, som fletter sig sammen med mennesker på stadig nye måder. Sif Itona Westerbergs gasbeton-værker bruger reliefets begrænsede plads til at vise begrænsningens modsætning: arkaiske væsner, som knop- eller kropskyder. De holder sig ikke neden for eller inden for fladen. Modsætningen mellem gasbetonens hårde, kompakte materiale og relieffernes ustyrlige væsner er en del af de dobbeltheder (flerdobbeltheder), som monstrene bringer med sig. Asbjørn Skous værker består også af knopskud, her linjer, som sammenfletter forskellige kroppe, ting og landskaber. Deleuze og Guattari beskrev også rhizomet som flugtlinjer. Der er ingen punkter eller faste former, kun linjer, som gennemskærer hinanden. De er altid på vej mod nye konstellationer. Både gasbetonreliefferne og de gennemstregede tegninger på M100 er rhizomorfe i den forstand, at de viser monstre, væsner og verden som mellemformer i færd med at blive til stadig nye mellemformer.

Theis Vallø Madsen, ph.d., Faaborg Museum og Syddansk Universitet